

מסכת ערכין – מראה מקומות דף יח

דף י"ז:

גמ' אלא מעתה והוא עד עד שיהא כשר מתחילתו ועד סופו כו'

מדמיון הגמ' מבואר שאין הכונה לומר דבעין שיהא ראוי לעדות בשעת ראי' לחוד, רק הכונה שבשעת ראי' נהפך להיות "עד", ומאז שם "עד" עליו, ולהכי ס"ד שיש חסרון בתחילת שם עד, וכן ס"ד דגם בינתיים צריך להיות עליו שם עד, דבלא"ה הלא באמצע בין ראי' להגדה אין שום סיבה לומר שצריך להיות בכשרות.

ומסקנת הגמ' הוא דבעין ראוי לעדות בשעת ראי' והגדה בלבד (ע' מ"מ)

גמ' ונעשה חתנו כו'

ע' קו"ש ב"ב אות ת"כ

דף י"ח.

גמ' פקח ונתחרש כו'

ע' רשב"ם ב"ב דף קכ"ח. שכל דאי בנשתתק מיירי פשיטא.

וע' קו"ש (תכ"ב)

ויל"ע אי נשתתק הוי פסול או רק חסרון שבפועל אין בו כח להגיד, וכן נקט הרש"ש שם.

ע' קצות (סימן מ"ו ס"ק י"ט)

וע' נתיבות (ס"ק כ"ג) דס"ל דאילם הוי פסול הגוף כמו סומא, דלא כהש"ך (מ"ו ס"ק צ"ד) דאילם לא הוי פסול הגוף.

תד"ה עד שלא נעשה חתנו כו'

ע' חשק שלמה

גמ' בראי' והגדה תלי' מלתא כו'

ע' שיעורי הגרמ"ד כו' דהחידוש כאן הוא דאף הראי' הוי ממעשה העדות כו' וע' מש"כ בנוגע סוגיין במכות דף ו. גבי עדות שבטלה מקצתן בטלה כולן כו'

גמ' ראה סיעה של בנ"א עומדים כו'
ע' שיעורי הגמ"ד.

דף י"ח:

גמ' אב"א לכל מראה עיני הכהן כו'
ע' רש"י ותוס'.

ע' שמ"ק ורגמ"ה.

ע' שפת אמת

ע' גרי"ז (מכתבים)

גמ' שנה האמורה בקדשים כו'
ע' תוס' ל"א. (ד"ה מיום)

ע' שו"ת רעק"א (כ"ב)

ע' או"ח סימן נ"ג ובב"ח ט"ז ומג"א שם.